

Nếu bạn không thỏa mãn với quyết định tối hậu của Giám Đốc, bạn có quyền kháng cáo lên Tòa Thượng Thẩm trong vòng 6 tháng. Bạn có quyền yêu cầu chương trình “Client Assistance Program” duyệt xét lại về mặt pháp lý để giúp bạn quyết định xem có nên đưa vấn đề ra Tòa không.

Mẫu đơn xin Phiên Điều Trần có sẵn ở văn phòng Nha Phục Hồi, và phải được điền vào và gửi về:

Rehabilitation Appeals Board
Department of Rehabilitation
P.O. Box 944222
Sacramento, CA 94244-2220
ĐT: (916) 322-6608 và (916) 323-4347 (TDD)

NHỮNG GÌ XẢY RA CHO CÁC DỊCH VỤ TRONG KHI TIẾN HÀNH KHÁNG CÁO?

Trừ khi bạn, hoặc đại diện chính thức của bạn có yêu cầu khác đi, các dịch vụ sẽ tiếp tục được cung cấp cho đến khi có quyết định tối hậu của phiên điều trần. Điều khoản ngoại lệ cho điều này là khi bạn nhận được dịch vụ do sự hiểu lầm, gian lận, sự thông đồng hoặc hành vi phạm pháp của bạn.

CHƯƠNG TRÌNH GIÚP ĐỠ THÂN CHỦ

Chương trình Giúp đỡ Thân chủ (CAP) sẵn sàng có để thông báo, cố vấn cho tất cả các thân chủ và người nộp đơn xin hưởng dịch vụ về những phúc lợi sẵn có chiếu theo luật Phục hồi và luật ADA, đặc biệt đối với những người theo truyền thống, không được phục vụ đầy đủ bởi chương trình phục hồi lao động. Theo sự yêu cầu, CAP có thể giúp và cố vấn cho thân chủ hoặc những người nộp đơn xin hưởng dịch vụ về những chương trình cung cấp dịch vụ phục hồi lao động và về những dịch vụ khác trực tiếp liên hệ đến sự tạo dễ dàng cho sự đi làm của một cá nhân. CAP cũng còn có thể trợ giúp và biện hộ trong sự tiến hành các thủ tục pháp lý, hành chính, và những biện pháp khắc phục khác để bảo đảm quyền của các cá nhân có thể có được dịch vụ và tài trợ, qua sự biện hộ cá nhân hoặc có hệ thống.

Tất cả những chương trình cung cấp dịch vụ chiếu theo Luật Phục Hồi phải cho những cá nhân, và khi thích nghi, những đại diện chính thức hoặc, gia đình của họ biết về sự có sẵn chương trình CAP và mục đích của nó cùng cách tìm sự giúp đỡ của CAP.

CAP không phải là một sự thay thế cho thủ tục kháng cáo. CAP có mục đích giúp bạn hiểu về quyền và trách nhiệm của bạn, và giúp bạn trình bày những thắc mắc của bạn cho nhân viên Nha Phục Hồi để được giải quyết. CAP cũng còn có thể giúp bạn yêu cầu và chuẩn bị cho một phiên duyệt xét hành chính hoặc một Phiên Điều Trần.

Nếu bạn muốn được CAP giúp đỡ, hãy hỏi tham vấn phục hồi của bạn về tên và số điện thoại của người biện hộ ở địa phương, hoặc gọi số miễn phí 1-800-952-5544, 24 giờ mỗi ngày.

KỠ THỊ

Kỳ thi có nghĩa là đối xử với một thân chủ một cách khác, khi sự đối xử chỉ được dựa trên khuyết tật, tuổi, giới tính, màu da, hoặc những quy chế được bảo vệ bởi luật.

Chính sách của Nha Phục Hồi là cung cấp dịch vụ cho những người đủ tiêu chuẩn có khuyết tật mà không kỳ thị trên căn bản khuyết tật thể chất hoặc tinh thần, tuổi, giới tính, màu da, sắc tộc, chủng tộc, quốc tịch gốc, dòng dõi tổ tiên, tôn giáo, tình trạng sức khỏe, xu hướng sinh lý hoặc quy chế hôn nhân.

Những bất đồng ý kiến giữa bạn và tham vấn không phải là một sự kỳ thị, TRỪ KHI sự bất đồng được dựa trên những quy chế được bảo vệ của bạn.

Nếu sự bất đồng ý kiến không phải là dựa trên một trong những quy chế được bảo vệ, bạn hãy tìm sự giúp đỡ của Chương trình Giúp đỡ Thân chủ (CAP), hoặc qua một Phiên Điều Trần.

Nếu bạn có sự bất đồng ý kiến về hành động, hoặc không hành động của Nha Phục Hồi, dựa vào những quy chế được bảo vệ, bạn có quyền khởi sự một cách không nghi thức, hoặc có nghi thức, thủ tục khiếu nại trong vòng 180 ngày, kể từ ngày xảy ra sự cho là có kỳ thị bằng thực hiện những bước sau đây:

1. Yêu cầu bằng lời nói hoặc bằng thư, được gặp Giám Đốc của tham vấn để thảo luận về mối quan tâm của bạn, và đề nghị phương cách giải quyết, hoặc liên lạc với “Department of Civil Rights” để bàn về sự quan tâm của bạn hoặc để chính thức nộp đơn khiếu nại.
2. Nếu bạn không thỏa mãn với quyết định của Giám Đốc, Giám Đốc sẽ chuyển đơn khiếu nại của bạn lên “Office of Civil Rights” để duyệt lại và quyết định, hoặc để điều tra.

Bạn cũng có quyền nộp đơn khiếu nại về kỳ thị ngoài Nha Phục Hồi bất cứ lúc nào, và gửi đến “Office for Civil Rights” của Bộ Giáo Dục Hoa Kỳ.

Nộp đơn về cố vấn và khiếu nại về kỳ thị, gửi cho:

* Department of Rehabilitation
District Administrator
(liên lạc với văn phòng tham vấn của bạn để có được
tên và số điện thoại của District Administrator)

* Department of Rehabilitation
Office of Civil Rights & Affirmative Action
P.O. Box 944222
Sacramento, CA 94244-2220
Attn: Michael D. Fuentes - (916) 327-9120

Nộp đơn khiếu nại về kỳ thi:

* U.S. Department of Education
Office for Civil Rights
50 United Nations Plaza, Room 239
San Francisco, CA 94102
Attn: John Palomino - (415) 556-7000

ĐI LÀM VỚI SỰ HỖ TRỢ

DỊCH VỤ ĐI LÀM VỚI SỰ HỖ TRỢ LÀ GÌ VÀ AI LÀ NGƯỜI ĐỦ TIÊU CHUẨN HƯỞNG DỊCH VỤ?

Đi làm có sự hỗ trợ có nghĩa là một công việc làm có sự tranh đua, ở môi trường lao động hợp nhất, dành cho những người khuyết tật nặng nhất, kể cả những người bị bệnh tâm thần:

3. mà đối với họ thì, theo truyền thống, không xảy ra; hoặc
4. đối với họ, đi làm có sự cạnh tranh đã bị gián đoạn hoặc thất thường do khuyết tật nặng; và
5. do sự nghiêm trọng của khuyết tật, họ cần có những dịch vụ hỗ trợ đi làm ở cường độ cao, hoặc dịch vụ gia hạn để có thể làm được một công việc như vậy.

CÓ NHỮNG DỊCH VỤ GÌ CHO NHỮNG NGƯỜI HỘI ĐỦ TIÊU CHUẨN HƯỞNG DỊCH VỤ ĐI LÀM VỚI SỰ HỖ TRỢ?

Những dịch vụ hỗ trợ trong khi đi làm gồm có dịch vụ tiếp tục hỗ trợ và những dịch vụ thích nghi khác, cần để hỗ trợ và duy trì một người có khuyết tật nặng trong sự đi làm. Nó cũng gồm có công việc làm chuyển tiếp dành cho những người có khuyết tật nặng, do bệnh tâm thần. Những dịch vụ được căn cứ vào nhu cầu của cá nhân như được ghi trong IWRP. Dịch vụ hỗ trợ trong khi đi làm có thể được cung cấp riêng rẽ, hoặc có kết hợp, để giúp một người hội đủ tiêu chuẩn gia nhập hoặc duy trì một công việc làm có sự cạnh tranh và hợp nhất.

Những dịch vụ tiếp tục hỗ trợ được cung cấp cho những người khuyết tật nghiêm trọng, ít nhất mỗi tháng hai lần, để lượng định nơi làm, hoặc hoàn cảnh

của một cá nhân, và cung cấp sự phối hợp hoặc các dịch vụ cụ thể ở cường độ mạnh, cần thiết, hầu duy trì việc làm. Nó gồm có:

- ★ Những sự lượng định bổ túc cho những lượng định toàn diện thường được tiến

hành.

- ★ Huấn luyện mãnh liệt kỹ năng nghề nghiệp tại nơi làm.
- ★ Tìm việc và sắp xếp nơi làm
- ★ Huấn luyện kỹ năng xã hội
- ★ Thường xuyên nhận xét hoặc kiểm tra một cá nhân
- ★ Dịch vụ theo dõi, thí dụ như liên lạc với chủ nhân, gia đình hoặc cá nhân để tăng cường hoặc ổn định việc làm
- ★ Tạo dễ dàng cho những trợ giúp tự nhiên tại nơi làm
- ★ Mọi dịch vụ khác có ghi trong Luật.

Sắp Xếp Nơi Làm

Sắp xếp một người khuyết tật nặng vào một công việc làm thực sự/với lương thực sự, đòi hỏi chuyên viên về nghề nghiệp phải có sự chuẩn bị trước. Qua nhận xét và/hoặc phỏng vấn thân chủ, chuyên viên nghề nghiệp xác định xem công việc nào thích hợp nhất với kỹ năng và khả năng của thân chủ. Thí dụ, sức khuân vác, sức chịu đựng, và khả năng truyền đạt, là những loại kỹ năng có thể ảnh hưởng đến loại công việc người thân chủ có thể làm. Gia đình, hoặc người chăm sóc chính, đóng vai trò quan trọng đối với những vấn đề liên quan đến việc làm. Chuyên chở, lương, giờ làm và thời khóa biểu, cần được thảo

luận với gia đình, người chăm sóc và thân chủ trước khi sắp xếp nơi làm để có thể thực hiện những điều chỉnh cần thiết và kế hoạch. Thêm vào đó, vì một vài người khuyết tật nặng có thể cần được khuyến khích và giúp đỡ trong vài việc vặt như nhắc hàng ngày đem theo tiền lệ phí xe buýt, đi làm đúng giờ, gia đình, hoặc người chăm sóc, đóng một vai trò quan trọng trong sự thành công của một sự sắp xếp nơi làm.

Tim Việc

Một khía cạnh quan trọng khác của sự sắp xếp nơi làm là sự tìm việc. Chuyên viên nghề nghiệp phải tìm ra những công việc ở địa phương, dành cho những người mới đi làm. Điều này được thực hiện bằng tìm những nơi cần người làm, liên lạc với chủ nhân, thăm viếng nơi làm, và gặp gỡ với những giám đốc hoặc trưởng phòng nhân viên của nhiều cơ sở thương mại. Tìm được một chủ nhân thông cảm đòi hỏi thời gian và sự cố gắng. Khi đã tìm được một chủ nhân quan tâm đến vấn đề, chuyên viên nghề nghiệp nghiên cứu cách làm việc của một người không khuyết tật và soạn một bản phân tích hoặc một sự mô tả công việc theo từng giai đoạn. Bằng cách so sánh những kỹ năng cần thiết cho công việc với kỹ năng của những thân chủ muốn đi làm, chuyên viên nghề nghiệp chọn người nào phù hợp nhất với công việc. Thí dụ, một thân chủ có thể sử dụng máy hút bụi, và có thể đứng được lâu, có thể là một ứng viên tốt cho công việc quét dọn văn phòng. Nếu người thân chủ không có kinh nghiệm sử dụng máy hút bụi, chuyên viên nghề nghiệp sẽ huấn luyện cách sử dụng cho người này ngay tại nơi làm. Khi đã có sự phù hợp giữa công việc và thân chủ, chuyên viên nghề nghiệp sẽ cùng thân chủ đến dự cuộc phỏng vấn về công việc. Nếu chủ nhân nhận thuê thân chủ, thì khởi sự giai đoạn huấn luyện.

Huấn Luyện

Dịch vụ hỗ trợ trong khi đi làm chỉ cung cấp sự huấn luyện tích cực trên căn bản mỗi huấn luyện viên phụ trách một người tại nơi làm khi nào thân chủ đã đi làm.

Không có sự huấn luyện trước khi đi làm. Sự huấn luyện này, ngoài huấn luyện về kỹ năng nghề nghiệp cụ thể, còn gồm có huấn luyện về di chuyển, và kỹ năng xã hội. Nếu thân chủ cần được tập đi xe buýt thì chuyên viên nghề nghiệp sẽ đến tận nhà họ để cùng đi xe buýt. Tại sở làm, chuyên viên nghề nghiệp huấn luyện thân chủ về mọi công việc và bổn phận đòi hỏi bởi chức vụ. Nếu khởi đầu thân chủ không thể hoàn tất công việc đúng tiêu chuẩn thì chuyên viên nghề nghiệp sẽ cùng làm việc với họ để hoàn thành công việc, đúng thời gian, và đáp ứng mong muốn của chủ nhân. Những kỹ năng khác liên quan đến công việc mà thân chủ cần phải học gồm có biết cách

nghỉ giải lao, biết cách tiếp xúc với đồng nghiệp, biết cách sử dụng chi phiếu khi được phát, biết cách nghỉ để dùng bữa ra sao, và vân vân. Nếu người giám thị, hoặc những người làm công khác có thắc mắc điều gì, hoặc cần học cách tiếp xúc với thân chủ thì chuyên viên nghề nghiệp sẽ thay mặt thân chủ để giải đáp và biện hộ.

Khi người thân chủ đã tự mình làm được công việc, và chủ nhân đã thỏa mãn, chuyên viên nghề nghiệp sẽ dần dần lảng xa khỏi nơi làm việc, dùng càng ngày càng ít thời giờ với thân chủ. Nếu thân chủ tiếp tục hoàn thành tốt công việc, chuyên viên nghề nghiệp tiếp tục lảng dần cho đến khi thân chủ có thể tự làm được công việc. Trong suốt thời gian huấn luyện và lảng xa dần, chuyên viên nghề nghiệp làm việc chặt chẽ với gia đình hoặc người chăm sóc của thân chủ, để báo cáo cho họ về sự tiến bộ, hoặc để thảo luận về những trở ngại, hoặc những mối quan tâm.

Duy Trì Việc Làm

Để bảo đảm duy trì được việc làm, dịch vụ hỗ trợ trong khi đi làm đòi hỏi phải có dịch vụ tiếp tục theo dõi lâu dài. Chuyên viên nghề nghiệp thường kỳ đến thăm nơi làm, điện thoại cho chủ nhân và/hoặc liên lạc với cha mẹ của thân chủ để xem có những vấn đề hoặc thay đổi gì không. Lượng định sự hoàn thành công của thân chủ là một tiến trình liên tục.

DỊCH VỤ HỖ TRỢ TRONG KHI ĐI LÀM KÉO DÀI BAO LÂU?

Theo luật của liên bang thì Nha Phục Hồi chỉ được cung cấp dịch vụ hỗ trợ trong khi đi làm cho đến tối đa 18 tháng, trừ trường hợp đặc biệt, người hội đủ tiêu chuẩn và tham vấn phục hồi cùng đồng ý gia hạn để hoàn thành các mục tiêu ghi trong IWRP. Tuy nhiên có thể dùng đến những cơ quan của tiểu bang và những nguồn tài nguyên khác để tài trợ cho dịch vụ sau 18 tháng. Thí dụ, những người khuyết tật về tăng trưởng có thể nhận được thêm những trợ giúp qua chương trình “habilitation” (Welfare & Institutions Code §§ 19000), hoặc những người hưởng SSI có thể được trợ giúp thêm qua chương trình PASS và/hoặc IWRP mà không ảnh hưởng đến phụ cấp SSI hoặc thu nhập.

DỊCH VỤ GIA HẠN LÀ GÌ?

Cụm từ “dịch vụ gia hạn” có nghĩa là những dịch vụ đang tiếp diễn và những dịch vụ thích nghi khác cần để hỗ trợ và duy trì một người khuyết tật nặng trong một việc làm có sự hỗ trợ:

6. được cung cấp riêng rẽ hoặc cùng với những dịch vụ khác, và được sắp xếp và cung cấp một cách để giúp một cá nhân hội đủ tiêu chuẩn duy trì một việc làm có sự tranh đua tại một môi trường hợp nhất;
7. được dựa trên quyết định về nhu cầu của một cá nhân hội đủ tiêu chuẩn, như được ghi trong kế hoạch phục hồi cá nhân; và
8. được cung cấp bởi một cơ quan của tiểu bang, một tổ chức vô vụ lợi, chủ nhân, hoặc bất cứ một nguồn thích nghi nào khác, sau khi một cá nhân đã qua giai đoạn chuyển tiếp tài trợ bởi Nha Phục Hồi.

NHỮNG QUY ĐỊNH CỦA LIÊN BANG VỀ ĐI LÀM VỚI SỰ HỖ TRỢ CÓ GIÁ TRỊ KHÔNG?

Vào tháng 6.1992, Văn Phòng Giáo Dục Đặc biệt và Phục Hồi thuộc Bộ Giáo Dục liên bang ban hành quy định về trợ cấp đặc biệt cho các tiểu bang để tài trợ cho sự hỗ trợ trong khi đi làm. Đa số những điều trong quy định có ghi trong tu chính án của Luật Phục Hồi được thông qua vào cùng năm đó. Mặc dầu người ta tin rằng vào tháng 10 1993 thì sẽ thi hành những thay đổi bắt buộc ghi trong quy định, nhưng chưa có kế hoạch để thay đổi những quy định hiện hành về đi làm có sự hỗ trợ, và những quy định này vẫn còn có giá trị.

Những quy định này gồm có những định nghĩa không có ghi trong Luật, và có thể giúp hiểu những điều kiện bắt buộc mới của liên bang. Đặc biệt quy định có ghi định nghĩa của “việc làm có sự cạnh tranh”. “môi trường làm việc hợp nhất”, và “việc làm chuyển tiếp” như sau:

“Việc làm có sự cạnh tranh” có nghĩa là một công việc thực hiện hàng tuần trên căn bản toàn thời gian, hoặc bán thời gian, như quy định ở IWRP, và

người làm công được trả lương phù hợp với tiêu chuẩn lương ghi trong đạo luật “Fair Labor Standards”.

“Môi trường làm việc hợp nhất” có nghĩa là:

9. Nơi làm việc mà đa số người làm là những người không khuyết tật, và những cá nhân có sự tương tác với những đồng nghiệp không khuyết tật và, nếu là một thành phần của một nhóm làm việc riêng biệt của những người khuyết tật, thì nhóm không được gồm quá 8 người; hoặc
10. Nếu không có những người làm việc khác ngoài những người khuyết tật trong nhóm, thì những người này sẽ có sự tương tác trên căn bản thường xuyên với quần chúng không khuyết tật như một phần công việc của họ.

“Việc làm chuyển tiếp” có nghĩa là một loạt những sắp xếp công việc tạm thời, tại môi trường làm việc có sự cạnh tranh và hợp nhất, với những dịch vụ hỗ trợ liên tục, dành cho những người bệnh tâm thần kinh niên.

NHỮNG CUỘC NGHIÊN CỨU ĐÃ TÌM THẤY GÌ

Công việc làm là một phần không thể thiếu trong xã hội, đó là điều không còn phải nghi ngờ. Chúng ta tự đánh giá và đánh giá người khác qua công việc làm. Đa số chúng ta chọn công việc làm một cách rất thận trọng. Ngay từ thuở còn nhỏ, chúng ta đã tự hỏi: ” Sau này khi lớn lên mình sẽ làm gì?” Những người khuyết tật, cũng như mọi người khác, muốn làm một công việc mà họ có thể hãnh diện. Cũng như mọi người khác, họ muốn một công việc có những thử thách và bổ công, họ muốn và cần được lựa chọn về nghề nghiệp và huấn nghệ sau khi hoàn tất việc học tại nhà trường.

Trong nhiều năm, những người khuyết tật có rất ít sự lựa chọn. Những người trưởng thành có khuyết tật được đưa vào những chương trình chăm sóc ban ngày để được trông nom. Đôi khi đó là vào sống tại những cơ sở của chính phủ. Rất nhiều người trưởng thành đã bị đưa vào sống tại những cơ sở của chính phủ một cách không cần thiết vì các “chuyên gia” cho rằng, và nói với gia đình là, một vài người không bao giờ có thể trở thành một người có công cho xã hội, và nên được bảo vệ. Vào thời gian đó, những cơ sở làm việc có sự bảo vệ, khi mới xuất hiện, được coi là một tiến bộ quan trọng. Tại những cơ sở

làm việc có sự bảo vệ, những người trưởng thành có khuyết tật được trả lương theo sản phẩm. Những người làm công thường sản xuất các mặt hàng cho một công ty có ký hợp đồng với cơ sở làm việc có sự bảo vệ. Trên lý thuyết, cơ sở làm việc có sự bảo vệ huấn luyện cho những người trưởng thành có khuyết tật một vài kỹ năng cần có để có thể đi làm được. Được thành lập vững chắc trong cộng đồng, các cơ sở làm việc có sự bảo vệ được coi là giải pháp duy nhất cho những gia đình quá mệt mỏi trong chống đối với chế độ. Tuy nhiên, các sự nghiên cứu cho thấy là công việc có tính cách lập đi lập lại. Sau một thời gian, những người làm việc không còn học được những kỹ năng mới tại những cơ sở làm việc có sự bảo vệ nữa, và trên thực tế có thể bị chậm trong sự phát triển. Điều này xảy ra vì những người làm việc không bị thường xuyên thử thách trong công việc và chỉ liên hệ với những người làm việc khác có khuyết tật. Một vấn đề khác là lương thấp. Lương của những người làm việc ở những cơ sở có sự bảo vệ thường là dưới mức lương tối thiểu của liên bang rất nhiều, trung chỉ hơn \$1 một giờ.

Sự lựa chọn đi làm có sự hỗ trợ. Chìa khóa mở cửa cho một công việc làm bổ ích đối với những người khuyết tật có thể là ở sự đi làm có hỗ trợ. Đi làm có sự hỗ trợ được đưa vào luật Phục Hồi (P.L. 98-527), và được định nghĩa là “một công việc làm có lương cho những người khuyết tật mà một việc làm có sự cạnh tranh, khó có thể đến được với họ vì khuyết tật của họ, ở một môi trường có những người không khuyết tật cùng làm việc.” Đó là một công việc thật sự với lương thật sự. Ở đây một cơ sở thương mại thuê một người trưởng thành có khuyết tật. Trong đa số các trường hợp, điều này xảy ra với sự giúp đỡ của một cơ quan chọn công việc thích hợp cho những người khuyết tật. Thường thì những người đi làm có thể chọn công việc làm của họ. (Nếu không có cơ quan này, cha mẹ phải có sáng kiến trong tìm những công việc có thể có.)

Huấn luyện viên việc làm. Cơ quan sắp xếp việc làm cho người lao động có thể có nhân viên làm nhiệm vụ huấn luyện viên. Chuyên viên về việc làm này huấn luyện người trưởng thành có khuyết tật ngay tại nơi làm, thay thế cho chủ nhân trong trách nhiệm huấn luyện. Huấn luyện viên cũng chỉ dạy những hành động liên quan đến việc làm, thí dụ như khi nào thì nghỉ giải lao và cách tìm sự giúp đỡ, và giúp người này làm việc một cách càng độc lập càng tốt. Khi người khuyết tật trở nên độc lập hơn, huấn luyện viên sẽ bớt thì giờ của họ

đi, và huấn luyện cho người này những bốn phận mới, can thiệp khi có vấn đề, và kiểm soát sự tiến bộ. Đến một lúc nào đó, người lao động mới sẽ nhờ sự hỗ trợ của giám đốc, những đồng nghiệp kỳ cựu tại nơi làm, và những đồng nghiệp mới thay vì nhờ huấn luyện viên.

Tổn phí về sự lệ thuộc. Một nhà nghiên cứu nói rằng, nếu một người trưởng thành dự vào một chương rình sinh hoạt ban ngày vào lúc được 21 tuổi, và chuyển ở mức trung bình qua cơ sở làm việc có sự bảo vệ, và tiếp tục sang một công việc có sự cạnh tranh, người này sẽ chỉ có thể làm được một công việc thông thường khi được 77 tuổi! Tổn phí cho sự lệ thuộc suốt cuộc đời sẽ rất lớn lao. Thí dụ, Tiểu bang đài thọ một số lớn những chi phí cho những dịch vụ đặc biệt dành cho những người khuyết tật, với tổn phí hàng năm cao hơn lương đi làm của một công dân Hoa Kỳ. Nếu đem so sánh, một tổ chức tư nhân, hoặc vô vụ lợi, đưa những thân chủ vào công việc làm có sự hỗ trợ, công việc làm này của họ đỡ tốn kém hơn cho quần chúng về lâu về dài. Đi làm có sự hỗ trợ cũng giúp những người khuyết tật đạt được sự tự túc, năng xuất, bạn bè, và sự sống tự lập.

Gia tăng khả năng thu nhập. Đi làm với sự hỗ trợ cũng còn có thể là kiếm được thêm nhiều tiền. Đa số những sự nghiên cứu cho thấy là những người đi làm có sự hỗ trợ kiếm được nhiều tiền hơn là họ làm ở cơ sở có sự bảo vệ. Những nghiên cứu cho thấy những người đi làm có sự hỗ trợ, trung bình kiếm được gấp ba lần so với lương ở cơ sở có sự bảo vệ. Nhân sự khác biệt trong khả năng kiếm tiền này cho những năm làm việc, sự khác biệt thật là gây sửng sốt.

Muốn một công việc thường xuyên. Một cuộc thăm dò ý kiến tại cơ sở làm việc có sự bảo vệ cho thấy là những người lao động thật sự hy vọng được rời khỏi cơ sở này để đi ra làm việc ở bên ngoài. Trong một cuộc thăm dò khác, một vài người bị chậm phát triển trí khôn ở mức độ trung bình, xếp kỹ năng nghề nghiệp và xã hội vào loại kỹ năng quan trọng nhất trong cuộc đời của họ, sau đó là kỹ năng học hành và giải trí.

Lợi ích cho chủ nhân. Chương trình của chính phủ về hỗ trợ lương và hoàn trả thuế, với những lợi về tài chính của nó, có thể là rất tập dãn đối với những

chủ nhân. Đối với những chủ nhân còn cần được thuyết phục, những sự nghiên cứu cho thấy rằng những người có khuyết tật thường là những nhân công

tốt. Một sự nghiên cứu cho thấy rằng không có sự khác biệt đáng kể về sự đi làm đều hòa giữa người có và không có khuyết tật về tinh thần. Một cuộc nghiên cứu vào năm 1993 cho thấy rằng 93% những chủ nhân ở Oklahoma báo cáo là họ hài lòng về công việc làm của những công nhân bị chậm phát triển trí khôn của họ. Một sự nghiên cứu cho thấy 167 người khuyết tật, đa số đi làm lần đầu tiên, đã giữ một công việc làm trung bình 19 tháng, so với đa số những người làm công không khuyết tật chỉ giữ nguyên một công việc dưới một năm.

Đạo Luật “Americans with Disabilities Act”. Một lý do tốt khác để các chủ nhân xét đến việc thuê người khuyết tật là đạo luật “Americans with Disabilities Act” (ADA). Được ký thành đạo luật vào năm 1992, ADA cấm kỳ thị trên phương diện khuyết tật. Nếu “một người khuyết tật, đủ khả năng” có thể “thực hiện những chức năng cần thiết” của một công việc, với sự điều chỉnh, hoặc không cần sự điều chỉnh, thì chủ nhân sẽ bị kết tội kỳ thị nếu họ từ khước thuê người này vì khuyết tật.

Những công việc điển hình. Một sự nghiên cứu trên toàn quốc về 9,327 người đi làm có khuyết tật cho thấy là người chăm sóc (3296), văn phòng (496), sản xuất (10%), dịch vụ nhà hàng ăn (24%), và những công việc khác. Tại Virginia, 1,800 người lao động của dịch vụ đi làm có sự hỗ trợ cho biết là công việc của họ gồm có nhà hàng ăn, chăm sóc, văn phòng, giặt quần áo, chuyên chở, thủ kho/thư ký, nghề mộc, và những công việc không đòi hỏi những kỹ năng đặc biệt. Những công việc khác mà những người khuyết tật có thể làm được là xử lý dữ liệu, chuyển thư từ, in bản sao, chăm sóc thú vật, và những công việc khác.

Chuyển tiếp từ học đường. Nhiều bậc cha mẹ hoan nghênh những tin tức tốt đẹp về đi làm có sự hỗ trợ. Họ muốn con họ tìm được hạnh phúc trong công việc. Thu nhập thêm cũng làm giảm vài lo âu. Tuy nhiên, đặt một kế hoạch đi làm có sự hỗ trợ cho thành công đòi hỏi thời gian. Gia đình và những người

làm việc với họ nhận thấy rằng sự chuyển tiếp từ học đường sang đi làm thường là khởi sự mạnh mẽ tại nhà trường.

Coi nghề nghiệp như một môn học. Những chuyên gia nói rằng các học sinh phải được học về kỹ năng nghề nghiệp trong khi còn đang học trung học. Lý tưởng là nhà trường phải:

- ★ đưa vào Kế hoạch Giáo dục Cá nhân (IEP) sự huấn nghệ;
- ★ cho học sinh được huấn nghệ bán thời gian như một môn học;
- ★ khuyến khích bao gồm học sinh vào nhà trường và thế giới lao động;
- ★ cố gắng giáo dục tại những nơi trong cộng đồng (có nghĩa là học sinh làm việc tại nơi huấn luyện).

Cố vấn nghề nghiệp. Học sinh có khuyết tật cần được khuyến khích tìm hiểu về nghề nghiệp, có một khái niệm về nghề nghiệp của mình, và tái lượng định một khi khởi sự đi làm.

Những vấn đề thực tế. Khi đặt một kế hoạch chuyển tiếp hữu hiệu, gia đình và những người cùng làm việc với họ cần phải xét về tất cả các khía cạnh cuộc sống của học sinh. Bằng cách nào học sinh sẽ đi và về từ nơi làm? Sẽ xảy ra chuyện gì nếu thất bại trong công việc? Người chăm sóc cá nhân có thể cũng có thể giúp ngoài gia đình, tại nơi làm việc không?

Phụ cấp An Sinh (SSI). Thường thì gia đình hay hỏi là đi làm với sự hỗ trợ sẽ ảnh hưởng như thế nào đến SSI hoặc SSDI con họ đang hưởng. Chiếu theo những luật lệ thông thường, chi phiếu sẽ bị giảm do có những thu nhập khác. Tuy nhiên, điều này có khác nếu người này có một Kế hoạch Hoàn thành Sự Tự túc (PASS). PASS cho phép một người để dành tiền để khởi sự một công việc làm ăn, hoặc để được huấn nghệ mà không làm giảm trợ cấp. Xin liên lạc với cơ quan Y Tế và Xã Hội để có thêm chi tiết.

Hỗ Trợ của Gia đình. Cha mẹ có thể là những người cố vấn tốt nhất cho con họ. Những sự nghiên cứu đã cho thấy rõ điều này. Thí dụ, một sự nghiên cứu cho thấy rằng những học sinh khuyết tật làm việc có sự cạnh tranh trong một thời gian lâu đến 5 năm, đã có những sự hỗ trợ lớn lao của cha mẹ. Những điều gia đình có thể làm gồm có:

- ★ dạy sự quan trọng của công việc làm bằng cách giao cho làm những công việc trong nhà;
- ★ khuyến khích con học hỏi về việc làm;
- ★ trải nghiệm sự trang sức và kỹ năng xã hội;
- ★ đưa con vào các chương trình huấn nghệ để có thể đi làm bán thời gian trước khi tốt nghiệp;
- ★ tìm những tin tức về khuyết tật và việc làm ở những tổ chức địa phương.

Những nhà nghiên cứu và các chuyên viên nói rằng gia đình phải mạnh dạn để con họ thực sự có sự chọn lựa công việc làm. Và khi một công việc không thành công, gia đình không nên đầu hàng. Họ phải tiếp tục tìm những việc thích hợp và sẵn sàng để thử nhiều lần.

Lấy quyết định. Sau đây là những điều thuận và bất thuận về đi làm có sự hỗ trợ và đi làm tại nơi có sự bảo vệ. Những điều nào bạn cho là đúng?

Đi làm với sự hỗ trợ: Những điều thuận:

- ★ Phần thưởng tài chính phản ảnh công việc làm “thực sự”;
- ★ Những người lớn có khuyết tật rất có thể tiếp tục phát triển thêm kỹ năng mới;
- ★ đi làm với sự hỗ trợ dạy người ta thêm về trách nhiệm, tự túc, và độc lập;
- ★ những người đi làm tiếp tục nhận được những trợ giúp của huấn luyện viên;

- ★ những người đi làm nhận được từ huấn luyện viên những sự huấn luyện ở cường độ cao, trên căn bản một người phụ trách một người;
- ★ những người lớn có thể thử những việc làm, và tìm thấy những sinh hoạt họ ưa thích;
- ★ thường là có một sự hài lòng lớn lao vì chắc là người đi làm cảm thấy vui do đã đóng góp vào một công việc đưa đến sự gia tăng sự cảm thấy tự tin, hãnh diện;
- ★ được chung sống với những người không khuyết tật có thể mang đến thêm nhiều bạn mới;
- ★ người đi làm được gia đình và bạn bè nể hơn.

Đi làm với sự hỗ trợ: những điều bất thuận

- ★ Có thể có thất bại trong việc làm;
 - phải giải quyết vấn đề chuyên chở;
- ★ cũng như đối với những người đi làm khác, những người đi làm theo chương trình đi làm với sự hỗ trợ có thể có những va chạm với đồng nghiệp, một chủ nhân không hài lòng, và những rủi ro nghề nghiệp khác;
 - người đi làm có thể mất chỗ làm ở cơ sở làm việc có sự bảo vệ, và phải ghi tên trở lại ở danh sách chờ đợi, nếu không thành công ở chương trình đi làm có sự hỗ trợ.

Cơ sở làm việc có sự bảo vệ: những điều thuận

- ★ Thường là được chuyên chở đi làm và về;
- ★ cha mẹ có thể cảm thấy là con mình “an toàn hơn” ở cơ sở làm việc có sự bảo vệ;

Cơ sở làm việc có sự bảo vệ: những điều bất thuận

- ★ những người đi làm có thể không học thêm được những kỹ năng mới;
- ★ bị giới hạn trong sự hòa nhập với những người không có khuyết tật;
- ★ người đi làm không thể thử nhiều loại công việc để tìm được công việc mình thích;
- ★ sự huấn luyện không được hệ thống hóa như ở đi làm có sự hỗ trợ, và cơ hội được huấn luyện trên căn bản một người phụ trách một người bị hạn chế hơn;
- ★ thường là có danh sách chờ đợi;
- ★ điển hình, lương rất thấp;
- ★ một vài cơ sở đi làm với sự bảo vệ thường có những ngày đi làm giống các trường học, với giờ tan sở sớm hơn, và nghỉ vào dịp hè;

Sau đây là một câu chuyện về kinh nghiệm của một gia đình đối với đi làm có sự hỗ trợ:

Sau khi đời buổi họp IEP định mệnh tại trường trung học của đứa con trai, Jan cảm thấy thể giới bị đảo lộn. Trong khi lái xe về nhà, Jan nhớ lại những tin tức mới nhất về Mark, đứa con trai 16 tuổi bị chậm phát triển trí khôn của mình.

Travis Hill, giáo viên mới về giáo dục đặc biệt của Mark tại nhà trường đã nói: “Jan, đã đến lúc phải nghĩ đến những lựa chọn công việc làm cho Mark. Nếu tôi có ở đây từ trước, thì tôi đã cho Mark đi làm bán thời gian rồi. Thật là đã đến lúc phải dạy cho cháu những kỹ năng về việc làm. Không có chỗ nào học tốt hơn là ngay tại chỗ làm việc. Và chúng ta cũng còn cần phải nghĩ đến loại công việc nào cháu thích. “Loại công việc nào?” Jan nhắc lại một cách nghi ngờ. “Chúng tôi vẫn nghĩ là Mark có thể đi làm ở cơ sở có sự bảo vệ.”

Travis trả lời là đi làm ở cơ sở có sự bảo là một sự lựa chọn. Nhưng theo Travis thì Mark cũng còn có thể có một công việc làm bình thường với sự giúp đỡ của huấn luyện viên theo chương trình “đi làm có sự hỗ trợ”. Travis nói, ở chương trình đi làm này, người khuyết tật có nhiều sự lựa chọn cũng như đối với những người không khuyết tật. Những người khuyết tật có thể có những công việc “thực sự” với lương “thực sự”. Travis nói khi còn ở tiểu bang khác, ông đã thành công trong sự đưa nhiều học sinh vào các công việc của chương trình đi làm có sự hỗ trợ.

Ngay lúc đầu Jan không thích ý kiến đó. Thật ra Jan lo âu với đề nghị là thực sự Mark có thể làm một công việc bình thường với những người bình thường. Jan muốn bảo vệ cho con mình dù trong thâm tâm biết rằng sự bảo vệ đó không có lợi cho Mark về lâu về dài. Jan ngồi yên để cho ý kiến thấm vào trước khi đặt những câu hỏi. Jan hỏi Travis: “Bằng cách nào?” “Ai sẽ thuê nó? Nếu nó không làm được công việc thì sao? Có ai bảo đảm là những người làm công khác không đối xử xấu đối với Mark? Đưa Mark vào cơ sở đi làm có sự bảo vệ có phải là dễ dàng hơn không?”

Jan bắt đầu tự mình kiểm soát lại mọi vấn đề. Buổi họp IEP đã cho Jan những tin tức cần phải suy nghĩ. Jan cùng một thân nhân khác xét về tương lai của Mark. Những tưởng tượng và ước mong trong quá khứ không vượt quá cơ sở đi làm có sự bảo vệ ở trong thành phố. Họ cũng nghĩ rằng rất có thể Mark sẽ sống tại một nhà tập thể với những người khuyết tật tăng trưởng khác.

Jan nhớ lại những năm đầu đi học của con, khi tất cả những học sinh chương trình giáo dục đặc biệt đều học ở một căn nhà riêng. Sau đó những trẻ này được chuyển sang một trường có những học sinh khác. Gần đây Mark được đưa vào học chung ở một vài lớp. Jan nghĩ rằng ban đầu mình đã lo âu không biết Mark sẽ phản ứng ra sao đối với những trẻ khác, và những trẻ này sẽ phản ứng với Mark ra sao. “Thật tốt cho nó,” Jan nghĩ như vậy. “Nó trở nên cởi mở hơn, thích thú tiếp xúc với những bạn cùng lứa tuổi.” Rồi Jan và người chồng, Gary, bàn về những “điều chưa biết”, nhưng sẵn sàng cởi mở để nghe những ý kiến mới vì họ muốn hạnh phúc cho tương lai của Mark. Sau nhiều lần bàn luận họ quyết định tự tìm hiểu về chương trình đi làm có sự hỗ trợ.

Jan đến thăm cơ sở làm việc có sự bảo vệ, và thấy rằng nhiều người lao động có vẻ hơi buồn tẻ khi họ làm công việc bó các bút chì lại với nhau. Khi Jan sắp sửa rời cơ sở này thì gặp Cindy, một cháu gái Jan biết ở trường của Mark. Cindy chỉ chào hỏi qua loa. Cô ta nói lắm bầm rồi trở về chỗ làm. Jan tự hỏi không biết cơ sở làm việc này có quá chật vật cho Cindy không. Điều này đưa Jan đến một phát giác quan trọng: Mọi người đều thích một công việc đòi hỏi sự cố gắng của mình, cho mình cơ hội làm tại một nơi mình thích, với những người mình thích.

Gary và Jan nói chuyện với Travis, giáo viên của Mark, và Amy, giám đốc một cơ quan mới đang cố gắng đưa chương trình làm việc có sự hỗ trợ vào địa phương. Amy đã giải tỏa được những lo âu lúc đầu của gia đình. Cô ta rất nghiêm về huấn luyện viên, và đề nghị là họ quan sát những người làm việc ở chương trình đi làm có sự hỗ trợ. Amy cũng cho họ biết là đa số những người khuyết tật

bị mất việc vì thiếu kỹ năng xã hội, chứ không phải vì họ không làm được công việc. Amy đề nghị họ nên quan sát kỹ sự tương tác xã hội của Mark, và khuyến khích những cư xử đúng, và cho Mark biết khi nào cháu có những cư xử không thích nghi.

Sau đó Jan đến thăm cơ sở làm việc có sự hỗ trợ. Phần nhiều là Jan thích những gì đã thấy. Người ta làm những công việc có tính chất đặc biệt như giặt quần áo, cửa hàng ăn, với những huấn luyện viên vô cùng hữu ích. Những huấn luyện viên này không những giúp những người làm việc, mà còn bảo đảm để có những tiếp xúc giữa người làm việc và đồng nghiệp. Jan và Gary cũng nói chuyện với những phụ huynh khác về chương trình đi làm có sự hỗ trợ. Đa số đánh giá cao công việc này, nhưng mô tả ít đẹp đẽ hơn Travis và Amy.

Một bà mẹ nói với Jan “Bạn biết điều này quan trọng đến mức nào chứ. Chúng tôi rất mong muốn nó. Nhưng chúng tôi ước gì có người báo trước cho biết là nó sẽ khó khăn đến thế nào. Nghĩ về khuyến nhủ này là một liên hệ

chung. Tiêu diệt những vấn đề khi nó mới nảy nở. Luôn luôn tìm cách để tiến triển.”

Gia đình quyết định thử chương trình đi làm có sự hỗ trợ trong khi Mark còn đang đi học. Biết về Mark và đã nói chuyện với cháu, họ hỏi xem cháu có thể làm ở vườn nuôi cây tại địa phương không. Mặc dù họ đã chọn công việc tốt nhất cho Mark, nhưng sự thử lần đầu tiên đã thất bại. Người giám thị của Mark cảm thấy không thoải mái với công việc làm của Mark, và thay vì để Mark làm thì ông ta lại làm công việc của Mark. Mặc dù mọi bên đều cố gắng, nhưng tình hình không thể chấp nhận được. Mark bỏ việc và Jan choáng váng. Jan cảm thấy dễ chịu hơn khi đứa con gái ở lứa tuổi thanh xuân chỉ cho thấy đa số những người ở độ thanh xuân không bao giờ làm việc lâu ở chỗ làm đầu tiên. Tại sao Mark phải khác họ.

Sau đó ít lâu Mark khởi sự đi làm ở bên ngoài công viên của thành phố và làm những công việc kỳ quặc. Cháu không được làm công việc “trồng trọt” nên cháu không thấy sung sướng. Huấn luyện viên và người chủ không có cách nào để thúc đẩy Mark làm việc. Cư xử của Mark trở nên xấu khi sự bất mãn về công việc gia tăng. Mark và gia đình quyết định thử một công việc khác.

Sau khi tốt nghiệp Mark đã có được một việc làm có kết quả. Mark làm việc tại một cửa hàng lớn của nhà vườn do một gia đình làm chủ nhân, và Mark học được cả chăm sóc cây bị bệnh. Cửa hàng ít có hàng bị trả lại. Và Mark kết bạn với những người lao động khác. Mark dần dần ít cần đến huấn luyện viên, và gia đình bắt đầu để dành tiền lương của Mark cho tương lai. Đôi khi Jan còn lo âu. Nhưng Jan nghĩ rằng sự lợi ích đã vượt xa những điểm bất lợi. Một điểm đặc biệt tốt khác là mạng lưới hỗ trợ Mark đã tạo được. Gia đình biết rằng khi nào họ không thể giúp được, mạng lưới hỗ trợ sẽ bảo vệ và hướng dẫn Mark trong khi cháu phấn đấu để đi đến độc lập.

TU CHÍNH ÁN NĂM 1992
CỦA LUẬT PHỤC HỒI NĂM 1973

Chính sách của Hoa Kỳ là mọi chương trình, kế hoạch, hoạt động có nhận sự giúp đỡ chiếu theo Luật này phải được tiến hành thích hợp với nguyên tắc:

11. tôn trọng nhân phẩm, trách nhiệm cá nhân, và sự theo đuổi một nghề nghiệp có ý nghĩa, dựa vào sự lựa chọn có hiểu biết của người có khuyết tật;
12. tôn trọng quyền riêng tư, quyền và bình đẳng trong việc sử dụng của một cá nhân;
13. được gồm vào, hợp nhất và tham gia đầy đủ của của những cá nhân;
14. hỗ trợ sự can dự của cha mẹ, thân nhân, người giám hộ, người biện hộ hoặc đại diện chính thức, nếu người khuyết tật muốn, hoặc cần đến những hỗ trợ này; và
15. hỗ trợ cho cá nhân và biện hộ có hệ thống và tham dự vào cộng đồng.”

ĐẠO LUẬT “AMERICANS WITH DISABILITIES”

Luật này được thông qua vào năm 1990 với mục đích loại bỏ sự kỳ thị đối với những người khuyết tật trong công việc, sử dụng tiện nghi công cộng, dịch vụ công cộng, chuyên chở và truyền thông. Tham vấn của bạn có thể cung cấp cho bạn những tin tức về luật “Americans with Disabilities Act” (ADA). Cũng có một bộ phận ADA tại Nha Phục Hồi ở Sacramento. Nếu bạn muốn có thêm tin tức, bạn có thể liên lạc với cố vấn ADA qua điện thoại số (916) 322-0251, hoặc (916) 322-1096 (TDD).

TIỂU BANG CALIFORNIA -
CƠ QUAN Y TẾ VÀ XÃ HỘI
NHA PHỤC HỒI

Nha Phục Hồi, một đơn vị nhận tài trợ của liên bang và tiểu bang, bị chi phối bởi Tiết đoạn 504 của luật Phục Hồi năm 1973 như đã được tu chính, Chương VI và VII của Luật “Civil Rights” năm 1964 như đã được tu chính; Luật “Americans with Disabilities”, 42 USC 12101; Bộ Luật California Tiết đoạn 11135 và kế tiếp, và 19572 và kế tiếp; những luật khác của liên bang và tiểu bang, và “Executive Orders” cấm đoán sự kỳ thị. Những dịch vụ dành cho thân chủ và những sự thực hành công việc và phúc lợi của Nha Phục Hồi được cung cấp cho những người đủ tiêu chuẩn mà không xét đến khuyết tật thể chất hoặc tinh thần, tuổi, giới tính, màu da, sắc tộc, chủng tộc, quốc tịch gốc, dòng dõi tổ tiên, tôn giáo, tình trạng sức khỏe, xu hướng sinh lý hoặc quy chế hôn nhân.

TIẾT ĐOẠN 504

Tiết đoạn 504 là để nói đến tiết đoạn “Dân Quyền” của Luật Phục Hồi năm 1973 (P.L. 93-112). Đó là một luật về dân quyền và quyền hiến định của những người có khuyết tật. Quốc Hội Hoa Kỳ thông qua đạo luật này để “loại trừ sự kỳ thị dựa trên khuyết tật ở mọi chương trình hoặc sinh hoạt có nhận tài trợ của Liên bang.” Những điều lệ và quy định của Tiết đoạn 504 đã có hiệu lực từ tháng 4, 1977, khi Ông Joseph A. Califano, Jr., Tổng Trưởng Bộ Y Tế, Giáo Dục và Xã Hội (HEW) ký ban hành, và được áp dụng cho mọi tổ chức có nhận tài trợ của HEW. Các trường học là những tổ chức có nhận tài trợ của Liên bang, và do đó phải tránh sự kỳ thị đối với những người đáng lẽ là được tham gia, nhưng có một loại khuyết tật nào đó. Tiết đoạn 504 được Nha Dân Quyền (OCR), Bộ Giáo Dục Hoa Kỳ thi hành.

Tiết đoạn cung cấp những “chỉ dẫn để loại sự kỳ thị và từ chối dịch vụ dựa trên căn bản sắc tộc, màu da, quốc tịch gốc, giới tính và KHUYẾT TẬT.”

Tiết đoạn 504 cấm đoán sự loại trừ “những người đủ tiêu chuẩn, có khuyết tật” ra ngoài những chương trình hoặc sinh hoạt vì trụ sở không thể dễ tới lui được hoặc không thể sử dụng được.

Tiết đoạn 504 nhìn nhận rằng rất nhiều người khuyết tật cần có thêm phương tiện để đến với chương trình giáo dục và các dịch vụ hầu có thể tham dự vào những địa điểm sinh hoạt chung. Sự dễ tới lui không phải chỉ để nói đến những chướng ngại vật chất mà cũng còn để nói đến học sinh có khuyết tật. Mục đích của Tiết đoạn 504 là loại bỏ những chướng ngại bằng những sửa đổi hoặc điều chỉnh hợp lý để giúp những người khuyết tật có thể tham dự được.

Nói một cách đơn giản thì, Tiết đoạn 504 bắt buộc những trường công phải cung cấp một chương trình giáo dục miễn phí và thích nghi cho mọi người khuyết tật có đủ tiêu chuẩn, ở trong phạm vi thẩm quyền của Học Khu.

3 ĐIỂM CẦN GHI NHỚ VỀ TIẾT ĐOẠN 504

1. Người Khuyết Tật .- Định nghĩa về người “khuyết tật” của Tiết đoạn 504 rộng hơn định nghĩa của IDEA, và đòi hỏi có những thủ tục thu thập đầy đủ dữ kiện và lượng định thích nghi để quyết định về sự hội đủ tiêu chuẩn.

2. Đối xử công bằng .- Chiếu theo Tiết đoạn 504 thì không kỳ thị không có nghĩa là “đối xử giống nhau”. Tiết đoạn 504 đòi hỏi là những người khuyết tật phải được bảo vệ bằng những thủ tục khác với những thủ tục dùng cho những người không có khuyết tật.

3. Giáo dục thích nghi .- Tiết đoạn 504 đòi hỏi phải cung cấp cho những học sinh khuyết tật một chương trình giáo dục phổ thông hoặc đặc biệt và những dịch vụ được hoạch định để đáp ứng thích nghi nhu cầu cá biệt của những học sinh này cũng như đã đáp ứng nhu cầu của những học sinh không khuyết tật.

Sự từ chối không cho một người “đáng lẽ ra đủ tiêu chuẩn” có khuyết tật tham dự vào bất cứ một chương trình nào của cơ quan (kể cả những sinh hoạt không thuộc chương trình học), bị cấm đoán và cơ quan có thể bị bắt buộc phải có những sự sửa đổi hợp lý để bảo đảm cho học sinh có thể tham dự được (thí dụ như thiết bị lắp ráp, cung cấp thuốc men, loại bỏ chướng ngại vật chất).

TRÁCH NHIỆM CỦA HỌC KHU ĐỐI VỚI TIẾT ĐOẠN 504

Tiết đoạn 504 bắt buộc các Học Khu thi hành những điều sau đây:

A. Xác định và Tìm Kiếm những học sinh khuyết tật đủ tiêu chuẩn cư ngụ trong phạm vi của Học Khu.

Thông báo cho cha mẹ hoặc người giám hộ của học sinh về cơ hội có được một chương trình giáo dục miễn phí và thích nghi cho lứa trẻ.

B. Lượng Định mọi học sinh, vì khuyết tật, cần đến:

- sự cải biến trong lớp học phổ thông
- chương trình giáo dục đặc biệt

- những trợ giúp và dịch vụ liên hệ.

C. Sau Khi Lượng Định

- Sử dụng một toán gồm nhiều chuyên gia khác nhau, có sự hiểu biết về đứa trẻ, để quyết định một nơi học thích nghi, và
- hoạch định một chương trình giáo dục đáp ứng được một cách thích nghi nhu cầu của học sinh này, cũng như đã đáp ứng thích nghi nhu cầu của những học sinh không khuyết tật.

SỰ HỘI ĐỦ TIÊU CHUẨN CHIẾU THEO TIẾT ĐOẠN 504

Để hội đủ tiêu chuẩn hưởng các dịch vụ, chiếu theo Tiết đoạn 504, một cá nhân phải đáp ứng được định nghĩa về “người khuyết tật” của luật này. Định nghĩa này rộng hơn định nghĩa của IDEA. Vì vậy, những học sinh không đáp ứng được định nghĩa của IDEA vẫn có thể được coi là “một người khuyết tật” chiếu theo Tiết đoạn 504.

Ai Là Một “Người Được Công Nhận Là Khuyết Tật?”

Chiếu theo Tiết đoạn 504, một người khuyết tật gồm bất cứ ai:

16. có một sự khiếm khuyết về thể chất hoặc tâm thần đã giới hạn đáng kể đến một hoặc nhiều sinh hoạt chính của cuộc sống. Một “sinh hoạt chính của cuộc sống” gồm có: tự chăm sóc, làm việc thủ công, đi lại, nhìn, nghe, nói, thở, làm việc hoặc học hành.
17. Đã có một hồ sơ về những khiếm khuyết này. Một “hồ sơ về khiếm khuyết” có nghĩa là:
 - (1) mọi bệnh và trạng thái về sinh lý, dị dạng, mất mát một bộ phận cơ thể ảnh hưởng đến một hoặc nhiều hệ thống thân thể sau đây: thần kinh, cơ xương, các giác quan; hô hấp, kể cả bộ phận về nói năng; tim mạch, sinh sản, tiêu hóa; đường tiểu; máu huyết, mạch bạch huyết; da; và nội tiết;

- (2) mọi bệnh về tâm thần hoặc tâm lý, thí dụ như chậm phát triển trí khôn, hội chứng não, bệnh về cảm xúc hoặc tâm thần, và khuyết tật về học hành
- (3) được coi là có những khiếm khuyết đó.

Những học sinh được xác nhận đủ tiêu chuẩn chiếu theo IDEA thì cũng đã đáp ứng định nghĩa của Tiết đoạn 504 về một người khuyết tật, và do đó cũng đủ tiêu chuẩn chiếu theo Tiết đoạn 504.

Tuy nhiên, những học sinh không đủ tiêu chuẩn chiếu theo IDEA, vẫn còn có thể là “một người khuyết tật” và được bảo vệ bởi Tiết đoạn 504 và những quy định của Tiết đoạn này. Thí dụ những học sinh bị bệnh Thiếu Chú Ý (ADD) có thể được bảo vệ bởi Tiết đoạn 504, nếu bệnh này đã ảnh hưởng đáng kể đến sự học hành của những học sinh đó. Hoặc, một học sinh có thể được xác định là có “khuyết tật về học hành” nhưng không được hưởng dịch vụ chiếu theo IDEA vì học sinh này không đáp ứng được “hai điểm” tương phản ở số điểm bắt buộc. Tuy nhiên, học sinh này có thể được coi là “một người khuyết tật” chiếu theo Tiết đoạn 504.

Những thí dụ khác gồm những học sinh bị bệnh tuyến hoặc viêm khớp, không cần đến chương trình giáo dục đặc biệt, nhưng cần đến những sửa đổi trong chương trình thể dục, hoặc những cá nhân có bệnh truyền nhiễm, dị ứng nghiêm trọng, tiểu đường, có vấn đề về hành kiểm, hoặc tạm thời có khuyết tật.

Những học sinh đã ra khỏi chương trình giáo dục đặc biệt vẫn còn được bảo vệ bởi Tiết đoạn 504 vì những học sinh này đã có “hồ sơ” về khuyết tật. Có thể có được một Kế Hoạch 504 để được cung cấp những hỗ trợ mà những học sinh này cần ở chương trình giáo dục phổ thông.

LƯỢNG ĐỊNH

Khi nghi ngờ có khuyết tật thì cần phải giới thiệu để hoàn thành một sự lượng định trước khi được hưởng chương trình giáo dục đặc biệt. Nếu cha mẹ hoặc người giám hộ là người giới thiệu thì đề nghị những vị này:

A. Giới thiệu bằng một thư có đề ngày và gồm có những phần sau đây:

- lời ghi về khuyết tật nghi ngờ là có;
- một lời yêu cầu có sự lượng định để xác định về khuyết tật:

- ngày quý vị hy vọng được nhà trường phúc đáp;
- ký tên, ghi địa chỉ và số điện thoại.

B. Gửi thư đến Hiệu trưởng (bằng thư bảo đảm), Trưởng Ty Giáo dục và Giám Đốc chương trình giáo dục đặc biệt và Phối hợp viên về 504.

C. Lưu lại một bản sao thư này.

Chính sự lượng định phải:

- không có sự kỳ thị;
- được xác nhận có giá trị để sử dụng;
- được thực hiện bởi những nhân viên đã được huấn luyện;
- được thực hiện theo những chỉ dẫn;
- lượng định những địa hạt chính xác về nhu cầu trong sự học hành và không đơn giản chỉ là trắc nghiệm về trí khôn IQ (sự lượng định phải gồm những trắc nghiệm, lời dẫn dò của giáo viên, tình trạng thể chất, quá trình xã hội, văn hóa, và những nhận xét khác ở nhiều địa điểm khác nhau);
- phản ảnh trung trực kết quả hoặc những gì sự trắc nghiệm đã đo lường; và
- gồm các dữ kiện từ nhiều nguồn khác nhau.

Quy định của Tiết đoạn 504, 35 CFR Tiết đoạn 104.35(a) bắt buộc các học khu phải lượng định một người “vì khuyết tật cần, hoặc nghĩ là cần đến chương trình giáo dục đặc biệt và những dịch vụ liên hệ.” Phải có một sự lượng định trước khi có sự thay đổi “đáng kể” trong sự sắp xếp nơi học.

Tuy nhiên, Tiết đoạn 504 không bắt buộc các học khu phải thực hiện một sự lượng định đầy đủ chỉ vì cha mẹ yêu cầu như vậy, tuy nhiên khi học khu từ chối làm như vậy, đó là một hành động chính thức liên quan đến sự lượng định và sắp xếp nơi học của học sinh. Do đó học khu phải cung cấp cho cha mẹ thủ tục bảo vệ.